

Скоро пламнали около Пропонтида жестоки междуособни войни, въ които взели участие и българитѣ. Венециянитѣ, за да си осигурятъ достъпъ въ Черно море, грижливо пазено отъ генуезцитѣ, се опитвали срещу голѣма сума да склонятъ императора Иоанъ V да имъ отстъпи островъ Тенедосъ. Генуезцитѣ пъкъ, за да ги изпреварятъ, освободили Андроника отъ заточението му. Съ подкрепата на генуезцитѣ и на българскитѣ роднини на съпругата му, а споредъ едно известие и съ подкрепа на Крали Марко, Андроникъ обсадилъ Цариградъ, превзелъ го на 12 августъ 1376 г. и се коронясалъ подъ името *Андроникъ IV*⁵⁷. Той веднага отстъпилъ Тенедосъ на генуезцитѣ. Обаче, началникътъ на острова останалъ вѣренъ на стария си императоръ, който билъ вече изпратенъ на заточение отъ сина си, и предалъ острова на венециянитѣ. По този поводъ избухнала дългогодишна кръвопролитна морска война между непримиримитѣ републики. Най-после съ Туринския миръ (1381), сключенъ при посрѣдничеството на Амадей VI Савойски, се решило островъ Тенедосъ да се остави необитаемъ. Между това Андроникъ, еднакво необичанъ както отъ народа си, така и отъ турцитѣ, следъ три години билъ отново прогоненъ отъ престола отъ баща си Иоанъ V и отъ брата си Мануилъ; той умрѣлъ въ Галата въ 1385 година.

Когато почнали да разрушаватъ Тенедоската крепостъ, възникнали неочаквани мъчнотии. Венециянскитѣ комендантъ Дживовани Муацо решилъ на всѣка цена да задържи острова и се срещупоставилъ на прилагането на мирния договоръ. Бившитѣ врагове се съединили за да усмирятъ нарушителя на мира. Най-после на 9 май 1383 год. Тенедосъ капитулиралъ, жителитѣ-гърци били преселени на Критъ и Евбея, а островътъ билъ превърнатъ въ пустиня.

Самиятъ Муацо избѣгалъ тайно на една галера и се отправилъ при българския деспотъ *Добротичъ*, който, съ резиденция вече въ Варна, успѣлъ да си уреди собствена флота въ Черно море и станалъ толкова силенъ, че военнитѣ му кораби се явили въ 1374 г. предъ Трапезундъ за да свалятъ законния наследникъ Андроникъ Комнинъ и да възкачатъ на престола трапезундския Михаила, синъ на Иванъ V Палеологъ и зеть на Добротича⁵⁸. Муацо употребилъ всички усилия да убеди българския князь внезапно да нападне генуезскитѣ колонии въ Кримъ. Добротичъ, наистина, се въоръжилъ, но Муацо презъ това време билъ плененъ отъ венециянитѣ, които го изпратили въ юний 1384 г. за една година на о-въ Критъ, а после го заточили до животъ. Добротичъ следъ това пакъ се помирилъ съ генуезцитѣ въ 1385 г. и наскоро следъ това умрѣлъ. Приемникътъ му — „*magnificus et potens dominus Ivanso, filius bonae memoriae magnifici domini Dobrodize*“ — сключилъ търговски договоръ съ Генуа на 27 май 1387 г.⁵⁹.